

V. Generaldebatten.

Det var naturligt, at en Række af Medlemsstaterne ved dette første, store Møde, efter at de Forenede Nationers Pagt var traadt i Kraft, følte Trang til at redegøre for deres Syn paa den nye Organisations Opgaver og pege paa nogle Problemer, hvis Løsning hver især til-lagde særlig Betydning. En Lejlighed hertil frembød sig, da Forberedelseskommissionens Beretning den 14. Januar blev sat under Debat. Ikke mindre end 40 Talere tog Ordet i Generaldebatten, som dog kun i ringe Grad beskæftigede sig med selve Beretningens Indhold, men derimod med mange andre aktuelle Problemer. Af de fremsatte Udtalelser fremhæves i det følgende forskellige Synspunkter og positive Forslag af særlig Interesse. De Forslag, der gav Anledning til Udvalgsbehandling, eventuelt Vedtagelse af særlige Resolutioner, findes omtalt andetsteds i nærværende Beretning.

Generaldebatten blev indledet af Udenrigsminister *Byrnes (de Forenede Stater)*, der understregede den offentlige Menings Betydning for de Forenede Nationers Fremtid. Hvis de Forenede Nationer levede i Folkenes Sind og Hjerte, vilde Organisationen kunne tilpasse sig til det skiftende Behov hos en Verden i Udvikling, og saa vilde den bestaa. Hvis Organisationen derimod manglede den brede Befolknings Støtte, var der ingen noksaa fuldkommen Pagt, der kunde redde den. Han advarede imod at vente alt for meget af de Forenede Nationer, navnlig i den første Tid. Man maatte ikke regne med, at de Forenede Nationer skulde kunne løse alle Problemer, og burde vogte sig for de urokkelige Entusiaster saavel som for de urokkelige Skeptikere. De Forenede Stater vilde fuldt og helt give deres Støtte til de Forenede Nationer. »For 25 Aar siden forstod vi i de Forenede Stater ikke fuldt ud vort Ansvar. Men ligesom andre har

vi lært af Erfaringen. Denne Gang er baade de Forenede Staters Regering og det amerikanske Folk sig deres Ansvar fuldt bevidst. Denne Gang lover jeg paa deres Vegne et fuldstændigt og oprigtigt Samarbejde.«

Flere Talere, saaledes de Delegerede for *Canada, Chile, Nederlandene* og *New Zealand* understregede, at Pagten, som var blevet til ved et Kompromis, ikke kunde betragtes som et fuldkomment Dokument, men at den forhaabentlig senere, maaske om ikke altfor længe, kunde ændres. *Indiens* Delegerede henstillede derimod, at man ikke gjorde som en Gartner, der hver Dag tog en Plante op, for at se om Rødderne havde udviklet sig, men lod Spørgsmaalet om Ændringer bero de første 10 Aar.

Adskillige Landes Delegerede fremhævede, at Nazisme og Fascisme stadig var i Live, og at det var af stor Betydning, at de Forenede Nationer ufortrødent fortsatte Kampen for at udrydde disse Bevægelseres Rester og Smitstof overalt, hvor de endnu findes.

Irans Delegerede pegede paa den truende Situation, der var opstaaet i hans Land og som eventuelt maatte behandles af de Forenede Nationer, selv om man ikke var ivrig for at sætte Organisationen paa Prøve allerede paa et saa tidligt Tidspunkt. *Kinas* Delegerede lagde særlig Vægt paa en effektiv Gennemførelse af Pagtens Bestemmelse om Menneskerettigheder og udtalte Ønske om, at det økonomiske og sociale Raad snarest maatte faa oprettet en ny international Sundhedsorganisation og ud-nævnt en Kommission vedrørende bedø-vende Midler.

I den Tale, der gengives som Bilag 4 Sp. 7441, fremsatte Udenrigsminister *Gustav Rasmussen* den 15. Januar først nogle Betragtninger vedrørende de Forenede Nationers Opgaver og Organisation. I denne Forbindelse fremhævede